

Arrest

nr. 346 234 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 oktober 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 december 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 april 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar meerderjarige Italiaanse zoon, G.G., op grond van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 oktober 2025 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.04.2025 werd ingediend door:

Naam: D. F.

Voorna(a)m(en): J. A.

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: [...]08.1962

Geboorteplaats: Campinas/SP

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Italiaanse zoon, G. G. ([...]), en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig de van toepassing zijnde wetsartikelen zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: "§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, tot aan de komst naar België en tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Bewijzen geldstorting vanwege de schoondochter aan betrokkene vanaf oktober 2022 tot en met september 2024*
- Attest van niet-inschrijving in het kadaster dd. 29.04.2025 op naam van betrokkene*
- Loonfiches Kuehne + Nagel Fulfillment op naam van de referentiepersoon*
- Overlijdensakte van de moeder van betrokkene dd. 26.03.2025*
- Overlijdensakte andere zoon van betrokkene*
- Geboorteakte betrokkene*

Op basis van de voorgelegde documenten is niet afdoende aangetoond dat betrokkene van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste is/was van de referentiepersoon. Er worden geldstorting voorgelegd voor de jaren 2022 en 2024. Betrokkene is pas sinds eind april 2025 aanwezig in België. Hoe zij na de laatste geldstorting tot de verblijfsaanvraag in haar levensonderhoud voorzorg is niet duidelijk.

Verder wordt er enkel een attest voorgelegd waaruit moet blijken dat zij geen eigendommen bezit in Brazilië. Uit niets kan blijken dat zij ook geen enkele vorm van inkomsten had/heeft in Brazilië.

Gezien betrokkene niet afdoende aantoont dat zij onvermogen was in het land van herkomst, voor haar komst naar België, en er niet afdoende aangetoond werd dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.04.2025 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon.

Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst is aangetoond, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in de synthesesmemorie een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

*"1. Schending van artikel 40bis, §2, eerste lid 4° Vw.
Art. 40bis.*

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...) 4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naargelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, 88 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van zijn echtgenoot of partner, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of zijn partner het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring uitoefent en de kinderen ten laste zijn van hem, diens echtgenoot of partner en mits zij, al naargelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet, voor zover de minderjarige burger van de Unie nog niet over een duurzaam verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 42quinqüies, § 1, beschikt, het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie moet verzoekster ten laste zijn in het land van oorsprong of herkomst op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Verweerder mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen. Zij gaat dan immers voorbij aan de bewoordingen van de Verblijfwet die zegt dat de aanvrager “te hunnen laste” moet zijn.

De referentiepersoon is de zoon van verzoekster, en er kan dus minstens van worden uitgegaan dat zij in dezelfde woning verbleven. G. zorgde in Brazilië voor zijn moeder, niet enkel financieel, maar ook op psychologisch vlak, gezien verzoekster haar moeder én haar (andere) zoon heeft verloren. De overlijdensaktes werden bijgebracht. Het is nogal evident dat G. zijn moeder bijstaat in zulke vreselijke periodes. Verweerder weet ook dat het uiterst moeilijk is om dit soort emotionele banden aan te tonen, men kan immers geen gedachten lezen. Er kan wel worden uitgegaan van enige menselijkheid, en de menselijkheid en de gebruikelijke familiebanden tonen aan dat in momenten van een overlijden de familieleden dichter naar elkaar toegroeien.

Bovendien, gezien het gebrek aan inkomsten in Brazilië, diende verzoeker in te springen in de kosten. Nu D.F., verzoekster, samenwoont met haar zoon, is dit wel een teken dat zij ten laste is. Zelfs in het geval dat samenwoont als zulks niet zou worden aangemerkt als het “ten laste zijn”, dan nog moet er gesteld te worden dat G. de nutsvoorzieningen betaalt. Hij staat dus als het ware in voor de kosten, die D. F. niet kan betalen.”

3.1.2. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet beschouwt als familielid van de burger van de Unie “de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen”. Deze bepaling vormt de omzetting in het interne recht van artikel 2, punt 2, d), van de Richtlijn 2004/38/EG en moet bijgevolg worden uitgelegd in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof veronderstelt het ten laste zijn een situatie van reële afhankelijkheid waarbij de bloedverwant in opgaande lijn, gelet op zijn economische en sociale toestand in zijn land van oorsprong of herkomst, niet in zijn basisbehoeften kan voorzien zonder de materiële steun van de Unieburger of diens echtgenoot of partner. Het is aan de aanvrager om die noodzaak van materiële steun aan te tonen, en die noodzaak moet bestaan in het land van oorsprong of herkomst op het ogenblik waarop hij verzoekt zich bij de Unieburger te voegen (HvJ 9 januari 2007, *Jia*, C-1/05, punten 35-37 en 42-43; HvJ 16 januari 2014, *Reyes*, C-423/12, punten 20-24).

Verzoekster betwist die rechtsregel niet, maar voert aan dat zij wel degelijk ten laste is van haar Italiaanse zoon. Zij steunt daartoe op vier gegevens: de samenwoning op het adres van de referentiepersoon vanaf 28 april 2025, de geldstortingen van oktober 2022 tot september 2024, het overlijden van haar moeder en van haar andere zoon, en — voor het eerst in de synthesesmemorie — de stelling dat de referentiepersoon de nutsvoorzieningen betaalt.

3.1.3. Verzoeksters standpunt dat de samenwoning op zich het bewijs vormt van een afhankelijkheidsrelatie wordt niet bijgetreden. De voorwaarde van het ten laste zijn vereist een actieve bewijsvoering van een materiële afhankelijkheid en kan niet impliciet worden afgeleid uit de loutere omstandigheid dat men onder hetzelfde dak woont. Die samenwoning betreft bovendien de toestand in België vanaf 28 april 2025, en niet de toestand in het land van herkomst die de hierboven aangehaalde rechtspraak als determinerend aanwijst. Ook louter affectieve banden tussen meerderjarige verwanten volstaan niet.

3.1.4. De voorgelegde bewijzen van geldstortingen vanwege de schoondochter dekken de periode van oktober 2022 tot september 2024. Verweerder motiveert dat verzoekster niet aantoont op welke wijze zij na die laatste storting tot haar aankomst in België eind april 2025 in haar levensonderhoud heeft voorzien. Verzoekster weerlegt dit motief niet.

De onderbreking van de financiële steun gedurende zeven maanden, op een ogenblik dat verzoekster zich nog in het land van herkomst bevond, ondergraaft op zich reeds de stelling dat verzoekster voorafgaand aan haar aankomst in België voor haar basisbehoeften afhankelijk was van haar zoon.

Verweerder stelt verder vast dat het door verzoekster bijgebrachte attest enkel betrekking heeft op de afwezigheid van onroerend bezit in Brazilië en geen uitsluitel biedt over haar inkomsten aldaar. Die vaststelling is feitelijk juist en wordt door verzoekster niet weerlegd. Het komt nochtans aan de aanvrager toe om zijn onvermogen in het land van herkomst aan te tonen (*Jia*, punten 41-42), zodat verweerder niet kennelijk onredelijk besloot dat dit bewijs niet werd geleverd.

3.1.5. Verzoekster wijst op het overlijden van haar moeder op 26 maart 2025 en van haar andere zoon. Zij betoogt dat de referentiepersoon haar niet enkel financieel maar ook psychologisch heeft bijgestaan, en dat

de gebruikelijke familiebanden meebrengen dat familieleden in dergelijke omstandigheden naar elkaar toegroeien.

De Raad stelt vast dat de overlijdensaktes het overlijden aantonen, maar dat hieruit nog niet blijkt dat de referentiepersoon zijn moeder vanuit België in haar levensonderhoud ondersteunde gedurende de periode dat zij zich in Brazilië bevond. De stelling dat het *"nógal evident"* is dat een zoon zijn moeder bijstaat in moeilijke tijden, ontslaat verzoekster niet van haar bewijslast en kan niet in de plaats treden van de vereiste stavingstukken. Bovendien verwijst het begrip *"ten laste"* in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en in artikel 2, punt 2, d), van de Richtlijn 2004/38/EG naar een materiële afhankelijkheid om in de basisbehoeften te voorzien, en niet naar affectieve of psychologische steun (*Jia*, punt 35).

Waar verzoekster in de synthesememorie aanvoert dat de referentiepersoon de nutsvoorzieningen betaalt en aldus instaat voor de kosten die zij zelf niet kan dragen, merkt de Raad op dat deze bewering niet wordt gestaafd door enig stuk in het administratief dossier. Bovendien betreft het hier de situatie in België na de aankomst van verzoekster, en niet de situatie in het land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet en artikel 2, punt 2, d), van de Richtlijn 2004/38/EG.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"2. Schending van artikel 8 EVRM - Schending van art. 45§2 jo. art. 43 Vw.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. In casu vormt verzoekster een feitelijk gezin met haar zoon, die de Italiaanse nationaliteit heeft, doch over een legaal verblijf beschikt.

Verzoekster valt aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde.

De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Het artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toe indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Nu, is de verwijdering, het niet-toekennen van het verblijfsrecht van D.F., proportioneel? Uiteraard, indien zij een strafrechtelijk verleden zou hebben, misbruik zou hebben gemaakt van de sociale diensten... dan was er voldoende begrip voor een weigering. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands" heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Dat verzoekster haar land van herkomst enige tijd geleden verlaten heeft en sedertdien zijn centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Zij heeft bovendien geen andere familieleden meer in Brazilië: haar moeder is onlangs gestorven, net zoals de andere zoon van verzoekster. Haar hele familie, bestaande uit haar zoon (referentiepersoon), schoondochter (D. S. G. N. A.I, RRN [...]) en kleindochters (G. C., RRN: [...] & G. H., RRN: [...]), woont in België. Zij heeft aldus niets of niemand om naar terug te keren in Brazilië, en heeft haar centrum van belangen in België.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

De Dienst Vreemdelingenzaken is onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek heeft gevoerd naar verzoekster.

Gelet op het feit dat het gaat om een hechte gezinscel (moeder en zoon!), dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verweerder niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoekster kan laten gelden.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een brede term is en dat het niet mogelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.

Het Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven, waaronder niet alleen de zoon onder valt, maar ook de schoondochter, de kleindochters...

Dat het privéleven en het familieleven aldus niet worden beschreven en het aldus een feitenkwestie betreft. Er dient vervolgens gekeken te worden naar het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden, hetgeen breder dient te worden uitgelegd dan de verouderde opvatting als 'vader — moeder — kinderen'.

Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Het spreekt voor zich dat men geen genoegen mag nemen met het loutere vermelden van standaardzinnen. Dit kan uiteraard niet voldoende zijn, aangezien hier de leken niets van weten. Immers houdt verwerende partij het op een aantal korte zinnen, en meent van zijn motiveringsplicht af te zijn. Zo werkt het uiteraard niet. Verzoekster moet op de hoogte (kunnen) zijn van de redenen waarom zijn aanvraag geweigerd worden. Het heeft voor verzoekster geen zin om een beslissing te gaan opvragen, en nadien een legio aan mensen te moeten vragen om de cryptische omschrijvingen van verwerende partij te gaan decoderen.

In casu kan niet betwist worden dat verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoekster.

Zelfs wanneer men dus niet tot de conclusie zou komen dat er inderdaad een schending is van het artikel 8 van het EVRM, is het overduidelijk dat de Belgische Staat tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot formele motivering. De bestreden beslissing toont immers geen enkel spoor van een volledige, en nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Een schending van artikelen 8 van het EVRM juncto het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen'.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2.2. Verzoekster voert in het tweede middel een schending aan van artikel 45, § 2, juncto artikel 43 van de vreemdelingenwet. Zij ontwikkelt deze grief evenwel niet. De artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet betreffen de weigering of beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. De bestreden beslissing steunt niet op zodanige overwegingen, maar op de niet-ervulling van een toekenningsvoorwaarde voor het verblijfsrecht. Het middel is op dit punt niet dienstig.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, herinnert de Raad eraan dat volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven valt voor zover, naast de gewone affectieve banden, bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond (zie onder meer EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi t. Frankrijk*, § 34; EHRM 17 april 2003, *Yilmaz t. Duitsland*, § 44; EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan t. Verenigd Koninkrijk*, § 32).

Verzoekster voert aan dat de samenwoning op zich een dergelijk bijkomend afhankelijkheidselement vormt.

Zoals reeds onder het eerste middel werd uiteengezet, volstaat de loutere samenwoning niet om een afhankelijkheidsband aan te tonen. Verzoekster brengt geen andere concrete elementen aan die de gebruikelijke banden tussen meerderjarige verwanten overstijgen. De verwijzing naar de aanwezigheid van schoondochter en kleindochters in België en naar de afwezigheid van familie in Brazilië volstaat in dat opzicht evenmin: het betreft elementen die het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk in België aantonen, doch niet een afhankelijkheidsrelatie van die aard dat zij beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. Zij houdt een weigering in van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder dat aan verzoekster het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven brengt geen algemene verplichting voor een lidstaat mee om de keuze van het gemeenschappelijk verblijfsland van vreemdelingen te respecteren of om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, § 39). Het komt aan de Staten toe om de toegang en het verblijf van niet-onderdanen op hun grondgebied te regelen, mits eerbiediging van hun verdragsrechtelijke verplichtingen.

In zoverre de bestreden beslissing al een inmenging in het gezinsleven zou kunnen uitmaken, dan is die inmenging bij de wet voorzien (artikel 40bis van de vreemdelingenwet) en streeft zij een legitiem doel na, met name de regeling van het verblijf van vreemdelingen op het grondgebied. Verzoekster toont niet aan dat een redelijk evenwicht tussen het algemeen belang en haar persoonlijke belangen ontbreekt. Daarbij weegt mee dat de bestreden beslissing de mogelijkheid onverlet laat om een nieuwe aanvraag in te dienen waarin de tekortkomingen op het stuk van het ten laste zijn worden verholpen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“3. Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Schending van de redelijkheidsplicht - Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij geen gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen aan verzoekster. Gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, kan er verwacht worden dat de verwerende partij dat de informatie, die zij verkreeg van verzoekster, op een degelijke wijze onderzocht wordt.

Men diende enkel het dossier wat grondiger door te nemen. Indien er een grondigere en diepgaandere studie van het attest plaatsgevonden had, was er naar alle waarschijnlijkheid een andere beslissing genomen. Door een nalatigheid van verwerende partij, zal verzoekster nog minstens zes maanden (!) in onzekerheid moeten leven ...

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het haar taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

h4. Inkomsten

Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

Uit rechtspraak van het HvJ volgt dat niet de herkomst van deze inkomsten beslissend is, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene.

Uit dit alles (bewoordingen, doelstellingen en context) leidt het HvJ af dat de ‘herkomst’ van de inkomsten géén beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn. Wel moet de lidstaat de individuele situatie van de aanvrager in haar geheel concreet analyseren en onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, om niet ten laste te vallen van het gastland.

Inkomsten die afkomstig zijn van een derde of familielid van de aanvrager zijn dus niet uitgesloten, als zij vast, regelmatig en voldoende zijn. Om dat laatste te beoordelen vindt het HvJ onder meer de volgende elementen relevant:

- de familieband tussen de aanvrager van de status en de verwant of verwanten die bereid zijn hem ten laste te nemen*
- de aard en de bestendigheid van de inkomsten van de verwant of verwanten van de aanvrager*
- het (al dan niet) juridisch bindend karakter van een verbintenis van een derde of een familielid van de verzoekster om de aanvrager ten laste te nemen. In zijn conclusie stelt de advocaatgeneraal dat dergelijke verbintenissen meestal niet juridisch afdwingbaar zijn, omdat*
- ze op elk moment herroepen kunnen worden*
- de looptijd en het bedrag van de verbintenis onvoldoende nauwkeurig en concreet zijn.*

Volgens de advocaat-generaal zijn wel bestendig en continu: alimentatierechten, en inkomsten in het kader van een huwelijksvermogensstelsel. Dit zijn afdwingbare schuldvorderingen, zodat de lidstaten redelijkerwijs kunnen uitsluiten dat de aanvrager een last wordt voor de sociale bijstand.”

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissing geven duidelijk en eenduidig de juridische grondslag (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet) en de feitelijke vaststellingen weer waarop de weigering steunt: de aard en de tijdspanne van de geldstorting met de hiaat tussen september 2024 en april 2025, de beperkte draagwijdte van het kadasterattest, de afwezigheid van bewijs over de inkomsten van verzoekster in Brazilië, en de irrelevantie van de domiciliëring in België voor de beoordeling van de toestand in het land van herkomst. Deze motivering laat verzoekster toe de redenen van de weigering te kennen, hetgeen blijkt uit het feit dat zij die redenen ten gronde betwist. De motivering is bijgevolg afdoende. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De grief dat verweerder bijkomende inlichtingen had moeten opvragen kan niet worden bijgetreden. In een aanvraagprocedure rust de bewijslast op de aanvrager. Het komt aan verzoekster toe om bij de indiening van haar aanvraag alle stukken voor te leggen die nodig zijn om aan te tonen dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor het gevraagde verblijfsrecht. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid niet om de aanvrager te wijzen op de leemten in haar dossier of om zelf bijkomende documenten op te vragen; die verplichting rust evenzeer op de rechtsonderhorige (RvS 28 april 2008, nr. 182.450; RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat alle voorgelegde stukken werden onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad enkel toe een beslissing onwettig te bevinden wanneer de aangevoerde motieven dermate buiten verhouding staan tot de feiten dat geen redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Gelet op hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet, is daarvan in de huidige zaak geen sprake.

Waar verzoekster tenslotte, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, aanvoert dat de herkomst van de inkomsten geen beslissend criterium vormt bij de beoordeling of die inkomsten stabiel, regelmatig en toereikend zijn, en dat inkomsten afkomstig van een derde of een familielid niet zijn uitgesloten, merkt de Raad op dat dit middelonderdeel pertinentie mist. De aangehaalde rechtspraak heeft betrekking op de bestaansmiddelen waarover de gezinshereniger moet beschikken in het kader van de Richtlijn 2003/86/EG en, in voorkomend geval, in het kader van artikel 40bis, § 4, derde lid, van de vreemdelingenwet wat de niet-werkende Unieburger betreft. De bestreden beslissing weigert het verblijf evenwel niet op grond van een gebrek aan bestaansmiddelen bij de referentiepersoon, maar op grond van het niet aantonen van het ten laste zijn van verzoekster in het land van herkomst. Dit laatste vormt een onderscheiden onderzoekscriterium, dat wordt beheerst door artikel 2, punt 2, d), van de Richtlijn 2004/38/EG en de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (*Jia en Reyes*). De door verzoekster aangehaalde rechtspraak doet aan die toets geen afbreuk.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT